

[Nina Andersen.]

for at imødekomme det ønske, som findes i vide kredse om, at man skal åbne adgang for kvinder i den modnere alder til at få arbejde.

Endelig er der under nr. 15 foreslået en lille ændring gående ud på, at antallet af medlemmer i mødrehjælpsinstitutionens samråd udvides fra fire til fem; man giver derigennem en mulighed for, at finansministeren kan blive repræsenteret.

Om de yderligere drøftelser i udvalget skal jeg blot nævne, at der under førstebehandlingen i folketingssamlingen 1955—56 blev rejst spørgsmålet om muligheden for at skaffe hjælp til udgifter ved fødsler, hvor fødslen må foregå udenfor hjemmet. Udvalget er under drøftelserne heraf nået til den opfattelse, at forslagets § 1, stk. 5 — det gamle stk. 4 — skulle kunne dække også de trangstilfælde, som har forbindelse med fødsel udenfor hjemmet. Bestemmelsen lyder nemlig sådan:

„Hvor forholdene i det enkelte tilfælde gør det påkrævet, kan mødrehjælpsinstitutionerne yde spædbørnstøj, ligesom institutionerne i ganske særlige tilfælde kan yde direkte økonomisk støtte til imødegåelse af den trang, der kan opstå under eller i tilknytning til en graviditet.“

Udvalget er af den opfattelse, at udtrykket „i tilknytning til graviditet“ også må omfatte fødsel. Er der noget, der har forbindelse med graviditet, må det være fødslen. Jeg vil gerne spørge den højtærede socialminister, om han deler udvalgets opfattelse af, at der i henhold til lovforslagets § 1, stk. 5, 1. punktum, vil kunne ydes hjælp i trangstilfælde ved fødsler udenfor hjemmet. Det er udvalget meget om at gøre at få klarhed på dette punkt, da en ændring ellers sandsynligvis vil være nødvendig.

Jeg skal ikke sige flere ord om de foreliggende ændringsforslag, men vil slutte med, hvis mindretallet opretholder sine ændringsforslag, at anbefale, at der stemmes imod ændringsforslagene nr. 1, 3—5, 7, 8 og 10—14, men at der stemmes for ændringsforslagene nr. 2, 6, 9 og 15.

Ellen Poulsen: Som det fremgår af mindretallets stilling til svangerskabslovforslaget, kan vi ikke gå ind for den store ud-

videlse af mødrehjælpens beføjelser og rammer, som gennemførelsen af det lovforslag, vi nu behandler, vil medføre. Vi beklager dybt den udvikling, som — efter vor mening udover lovens hensigt — har ført til det, vi står overfor i dag. Det har altid været den bærende grundtanke i mødrehjælpens beståen og arbejde, at den skulle være et hjælpeorgan for kvinder, der trængte til støtte i den vanskelige periode omkring en fødsel, et sted, hvor en kvinde, der var i nød, trygt kunne henvende sig og få hjælp, råd og vejledning. Det er det arbejde, der har vundet så stærk anerkendelse og velvilje i hele befolkningen, og vi ønsker at bevare mødrehjælpen i denne skikkelse og at skabe baggrund for, at de opgaver, der trænger sig på, kan løses, når der virkelig er behov for det og de økonomiske forhold tillader det. Derfor kan vi, som jeg allerede ved behandlingen af svangerskabslovforslaget har tilkendegivet, ikke gå ind for det første punktum i den foreslåede tilføjelse til § 1, stk. 1, i loven om mødrehjælpsinstitutioner om betingelserne for svangerskabsafbrydelse, ligesom vi ser med megen skepsis på oprettelsen af særlige hjem, hvor gravide kvinder, der henvender sig til mødrehjælpen om svangerskabsafbrydelse, kan indlægges til observation og behandling.

Mødrehjælpens ret til at oprette børnehjem blev indført i loven af marts 1948, da der var stærk pladsmangel på de bestående børnehjem. Det er ikke tilfældet i dag, og det må meget stærkt præciseres, at oprettelse af nye børnehjem kun kan ske, når der er et virkeligt behov for det, og kun med socialministerens billigelse.

Et af de forhold, som har været til stærk debat og grundig undersøgelse i udvalget, er den hjælp, som mødrehjælpen kan give enlige mødre til uddannelse. Det har vi set på med meget stor velvilje, men samtidig har vi fundet den henvendelse, vi fik fra de sociale udvalg og socialinspektørerne om, at man ønskede, at de sociale udvalg skulle overtage en hel del af dette arbejde, fuldt berettiget. Det må være mødrehjælpens opgave at sørge for uddannelse for mødre med ganske små børn, hvorimod det, når det gælder mødre, der bliver alene med noget større børn, må være de sociale udvalg, der træffer afgørelsen og